

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και τρίτον ἀριθμώδεις χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλιον καὶ ὀκτώ καὶ ἑκατόσσα,
νέα ἄρσεις Ρωμηῶν μετὰ τὴν γλῶσσα.

Πέντε τοῦ Μηνὸς Ἀπριλίου,
τρέχουν λυσασμένοι οὐλοῦν.

Τριαντάνα μετρῶ καὶ χίλιον,
καὶ ἀσπρίζουν κάμποι μετὰ χαμομήλιον.

Μία πένθετη ρίμα 'στοῦ Τροκούπη τὸ μνημῆμα.

Ἔσ'ο νέο σου μνημόσυνο μετὰ πόνο πάλι
μὰ Μούσα περὸφάλλει.

Καὶ τώρα ρόδα γύρω σου σκορπίζων εὐδοχίαν,
ποῦ μένουνε τάγκάθια τῶν στοῦ γένους τὴν καρδίαν.
Ἀκούονται καὶ σήμερον δόγγα σκλαβιάς καὶ κύποιου,
καὶ ἄλλοι τρωτοὶ καὶ ἐλευθεροὶ θυμοῦνται στὴν ἀντάρα
πῶς ἐδοῦσαν στὴν ξενιτιὰ μετὰ τὴν μαύρη λύπην,
καὶ λὲν ἐκεῖν' ἡ λύπη σου πῶς ἔγινε κατάρρα.

Περὶ τοῦ Κάϊζερ ἐπιστολὴ ἐνδιαφερόμενα τοῦ «Βασουλῆ».

Ἐκ τῆς Κερκύρας. — Περικλῆ, οὐ καταχαιρετῶ,
καὶ νέα σοῦ ζητῶ.

Ἐγὼ ποῦ λές, ἀγαπητέ,
περὶ τὴν Κέρκυρα καλά...
ἔσο πῶς πῶς ἀπὸ μισαλῆ;
τί κάνουνε καὶ οἱ βουλευταί;

Γράψε μου, φίλη κεφαλῆ,
πηγαίνεις ἐξελού στὴ Βουλῆ;
Ἄδρα φρέσκο κοπανῆς;
λές γιὰ σπουδαῖα πράγματα;
στοὺς καφενέδες ταμπουνῆς
γιὰ ναυτικὰ προγράμματα;

Ἐγὼ γυρνῶ στὴν Κέρκυρα καὶ δὸς τοῦ χάρφου μιγῆς...
εἰς τὸ συλλαλητήριον, βρε Περικλέτο, πήγες;
Ἐγὼ μ'προστά σ' Ἀχιλλεῖα μονᾶχος μου ρεμβάζω
καὶ οὐκ εἶπες καταβάσω.

Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα, κοιμῶνται καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλα,
καὶ ἐγὼ σὸν Αὐτοκράτορα φάλλω μὲν βαρκαρόλα.

Ἐῖπαν τοῦ φωνάζω, φίλε,
καὶ τῆς Γερμανίας οὐτέ,
ἔῖπαν, Καίσαρ θαυμαστά,
καὶ φιλέλλην ἀγαστὴ.

Μέσα στὴ σιγὴ τῆς νύκτας, τώρα ποῦ σ'αχάζουν ἄλλοι,
οὔρε, Καίσαρ, νὰ ρεμβάσης μοναχὸς στὸ περιβόλι.

Σὺ ποῦ πάντοτε κινεῖσαι
καὶ πολέμαρχος δὲν εἶσαι
μοναχὰ τοῦ κρεβάτιου.

Ἔλα ζῦνθως μετὰ κύποιους
τοὺς ἀνθοστρωμένους κήπους
τοῦ παγκάλου Παλατιοῦ.

Ἄες καὶ αὐταῖς ἡ πρασιναδέες
πῶς κοιμῶνται στὴ σιγῆ...
ἔῖπαν καὶ ἄκου κατανάδες
ἀπὸ θάλασσα καὶ γῆ.

Σὺ, μεγάλε Κοεντ'όλλερν, ποῦ γεννᾷς τοσοῦτους ἄλλους,
οὐ νομίζω πῶς δὲν πρέπει νὰ κοιμᾷσαι σὸν τοὺς ἄλλους,
ὅπου πέφτουν οὐ κρεβάτια
καὶ τὰ δρό τῶν κλεινῶν μάτια.

Ἄν φαντάζομαι ποτὲ μου τέτοια κεφαλὴ μεγάλη
πῶς μπορεῖ νὰ χασμουρεῖται σὸν καὶ ἔμένα τὸ βουδάκι,
καὶ ν' ἀρχίξῃ δυνατὸ
καὶ θαθὸ ρουχαλιτό.

Ἄν φαντάζομαι, κλεινέ, πῶς καὶ οὐ ποτὲ μπορεῖς
ποκαμίσα νυκτικὰ σὸν καὶ ἔμένα νὰ φορῆς.
Ἄν χωρεῖ ποτὲ σὸν νοῦ μου, Κοεντ'όλλερν κολοσσέ,
πῶς μπορεῖ τῆνόντι νάχῃ
ἕνας τέτοιος σὸν καὶ οὐ
κινῶ βῆχα καὶ συνάχι.

Ἄν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς τοιοῦτον μεγαλειῶν
οὐ φτερνίζεται ποτὲ σὸν καὶ ἔμένα τὸν γελοῖον,
καὶ πῶς θάχῃ σὸν τοὺς ἄλλους τῆς κοιλίας κοφίματα
καὶ ἄρδη ρεψίματα.

Ἄν φαντάζομαι ποτὲ,
Κάϊζερ προσκυνητέ,
πῶς μπορεῖς καὶ οὐ νὰ πάθῃς σκυλοκροῖσίδες
καὶ ἔγερσοκλιδα.

